

IŠ POKALBIO SU AUKŠTAS PARTINES PAREIGAS ĖJUSIA LEOKADIJA DIRŽINSKAITE

Su Piliušenka susituokėme 1950 metais Vilniuje. Vestuvių irgi nebuvo. Kai tekėjau antrą kartą, pasirinkau Piliušenkos pavardę. Partija pasakė, kad negerai padariau, nes ji praranda lietuvišką kadrą, mat pavardė nelietuviška. Sniečkus sakė: „Leokadija, ką tu darai? Mes tave auginsim.“ Tai teko pakeisti pavardes ir liko dvi – Diržinskaitė-Piliušenko. [...]

1953 metais likvidavosi sritys ir TSRS prasidėjo pertvarka. Berija iškėlė lozungą, kad reikia ugdyti nacionalinius kadrus. Mus pradėjo skirti į aukštesnes pareigas, ir 1953 metais tapau LKP Šiaulių miesto komiteto sekretore ideologiniam darbui. Man buvo 32 metai, ir tai buvo tikras paaukštinimas. Dirbau ten iki 1958 metų ir drauge neakivaizdžiai mokiausi Maskvos aukštojoje partinėje mokykloje prie TSKP CK. Šitos mokyklos baigimas prilygo aukštajam mokslui.

Sunkiausia buvo nenormuotas darbas. Susirinkimų būdavo labai daug ir jie užsitęsavo. Į namus esu parėjusi ir trečią valandą nakties. Be to, pareigomis vyresni žmonės galėjo savo darbo dieną organizuoti patys. Tai jie ryte ateidavo į darbą, paposėdžiaudavo, paskui papietaudavo, pamiegodavo ir vėl apie 4 valandą ateidavo į darbą. Tada sėdėdavo ir sėdėdavo, o aš negalėdavau išeiti, gal prireiks. Tas bergždžias laukimas mane labai kankindavo. Knygą skaitydavau. Niekada nežinojai, kada pareisi namo. Dar buvo sunku: visi Staliną garbinom, ir aš garbinau. Paskaitose kalbėdavau, kaip gerai viskas bus. O po to, kai Staliną „nokautavo“, reikėjo vėl į tas pačias auditorijas eiti ir jį peikti. Kartą ateinu į susirinkimą ir aiškinu apie asmens kultą, o salėje girdžiu kažkas sako: „Tai kuria Diržinskaite dabar tikėti?“

Marcinkevičienė D. (sud.) *Prijaukintos kasdienybės, 1945–1970 metai: biografiniai Lietuvos moterų interviu*, Vilnius: Vilniaus universiteto leidykla, 2007, p. 103–104.